

Van igazság?

2012 február 03. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Azért jó érzés tudni, hogy nem sikerült elkenni. Hogy Magyarország történetének legnagyobb ipari katasztrófája, tíz ember halála, további százötven megsebesítése, három település részleges lerombolása, negyven négyzetkilométernyi erd?-mez? elpusztítása és egy egész folyó él?világának kiirtása nem marad büntetlenül.

Aligha akad olyan sztárügyvéd ugyanis, aki ki tudná magyarázni a másfél évvel ezel?tti vörösiszap-katasztrófa felel?seit felfed?, a napokban megismert vádirat súlyos bizonyítékait.

Miféle elkenés, lehetne persze kérdezni, ha nem utalt volna számtalan baljós jel arra, hogy nagyon komoly er?k kezdtek ipari méret? szerecsenmosdatásba az ügyben. Ami nem is annyira meglep? annak tudatában, hogy a felel?sök oldalán valóságos oligarchák, a rendszerváltás megcsúfolói, a pártállami hálózat mindmáig er?s emberei állnak. A némi nyelvi leleménnyel vörösiszapbáróknak titulált személyek a magyar privatizáció történetének legdurvább zabrálásaiból lettek milliárdossá. Csak hogy el ne felejtsük: a tragédiát okozó, ma is sok milliárd forintot ér? ajkai timföldgyárat például potom tízmillió forint kápéért tehették magukévá az urak, s a roppant megterhel? vételár nyilván el is mélyítette bennük a felel?s vállalatvezet? generációról generációra átadott ideáját.

Nem er?sítette a méltó igazságtételbe és a kell? büntetés bekövetkeztébe vetett hitet egyes kormányzati és tudományos szerepl?k (khm…) furcsa hozzáállása. A sajtónak a Nemzeti Fejlesztési Minisztériumnál például hónapokon át kellett könyörögnie a vörösiszapbárók által a privatizáció idején tett milliárdos környezetvédelmi és fejlesztési ígéretek megismeréséért. Nem nevezték meg a hatóságoknál megbúvó cinkosokat sem, akik éveken át elnézték a csernobili szakszer?séggel üzemeltetett timföldgyár tevékenységét, és a számtalan ordító hanyagság és gyilkos „költségkímélés” ellenére még arról is pecsétes papírt állítottak ki, hogy a Mal Zrt. megfelel az úgynevezett BAT-min?sítésnek, azaz környezetvédelmi szempontból az elérhet? legjobb technológiát alkalmazza. Nem segítette a tisztánlátást az sem, hogy a Vidékfejlesztési Minisztérium gebinbe adta a fejlesztési tárca cégének a helyreállítási és rekultivációs munkák csaknem egészét, amely aztán olyan vállalkozóknak passzolta tovább a megbízásokat, akik korábban a vörösiszapbárókkal is gyümölcsöz? kapcsolatban álltak. Aztán ott volt a Magyar Tudományos Akadémia egyes kutatóinak az egész országot megbotránkoztató, kegyeletsért? állásfoglalása, amely szerint a vörösiszap nem mérgez?, legfeljebb a benne lév? lúg az, és egyébként sem kell aggódni, csak le kell mosni a házak faláról a szennyet. (Megnéztem volna a tisztelt akadémikus urakat, amint egy kiadós gyökérkefézés után beköltöznek a szóban forgó lakásokba.) A Magyar Állami Földtani Intézet parádés nev? geokémikusa, Fügedi Ubul azóta is lankadatlanul gyártja a tudományos magyarázatokat arról, hogy Kolontáron „nem történt semmi, és másnapra az is csökkent”. Két hete például arról írt tanulmányt, hogy szerencsére a vörösiszap mára szinte teljesen semlegessé vált, és az a kevés, ami még kint van a földeken, kifejezetten javítja a talaj term?képességét. (Nem vicc, tessék elolvasni az interneten.) A maszatolás aranypálmáját azonban Kertai István vízépít? mérnök vitte el, aki decemberben telenyilatkozta a sajtót, hogy a Mal vezetése ártatlan, hiszen a gát alapjában lejátszódó kationcsere okozta a tragédiát, és ez a jelenség eddig nem volt ismert a gátépít? szakemberek el?tt.

Egyszóval ebben az ocsmány nyáladzásban már-már azt gondolta az ember, hogy tényleg az lesz itt minden eljárás vége, hogy a szegény vörösiszapbárók ártó szellemek ártatlan áldozatai, és azon a végzetes napon saját testükkel próbálták feltartóztatni a lezúduló iszapáradatot. Ehhez képest nagy meglepetés az egyébként bosszantóan hallgatagon nyomozó rend?rök és ügyészek munkájának lapunkban is bemutatott végeredménye. Amelyb?l kiderül, hogy a gyár vezet?i hónapokon át számtalan elemi szabályt szegtek meg, amikor pedig el?re látták a bajt, nem adtak le riasztást, hanem lapultak, hátha mégsem lesz bel?le akkora a katasztrófa.

Hiába tehát a sok elhárító hadm?velet és baljós jel, úgy t?nik, Pintér Sándor és Polt Péter embereit hidegen hagyták a kintr?l-bentr?l jöv? ajánlatok. Egy darabot visszakaptunk a mi kis, sokat próbált jogállamunkból.
Huth Gergely - magyarhirlap.hu

Ajánló